

Da se je spuštanje pojedinih dijelova obale nastavilo još i u historijsko doba, dokazuju rimske građevine, koje se danas nalaze na nekim mjestima pod morem. Nakon uzdignuća današnje Dalmacije i to za vrijeme mladog tercijara započelo je stvaranje riječnih dolina i to u prvom redu uslijed djelovanja tekuće vode, akoprem je ova eroziona djelatnost vode, bila znatno olakšana (bar mjestimice) prisutnošću tektonskih dolina i pukotina.

Poznato je, da su za diluvijalno doba bile druge klimatske prilike no danas, a te su prilike omogućile na velikom dijelu sjeverne polutke opstanak ledenih masa kroz cijelu godinu, pa za to i zovemo u onim krajevima ovo doba — ledeno doba. Visoke dalmatinske gore bile su također djelomice oledene (Velebit, Ilica planina, Dinara-Prolog, Crstvenica), a ponovni preokret toplijoj klimi bio je uzrokom otapanju ovih ledenih masa. Množina vode, koja je uslijed toga protjecala potočnim dolinama (Paklenice, gornja Zrmanja, Butišnica, Cetina, Neretva) stovarila je množinu valuća i kršja u svojoj dolini, a to pruže vidimo danas u obliku konglomerata i kršnika.

U području današnjih obala i otoka postojale su za vrijeme diluvija ili bar za vrijeme jednog dijela diluvija posve druge prilike. Množina suhog pijeska i mulja sjevernog jadranskog kopna, koje je danas pod morem, uzvitlana je vjetrovima i odnesena daleko prama današnjoj sjevernoj Dalmaciji, gdje se je slegla u uvale i pukotine zemaljske površine.